

hvad ikke, Noget, som jo imidlertid mere eller mindre altid er Tilfældet, naar man ikke enkeltvis opregner de Bestemmelser, som ophæves, og altsaa maa afgjøre Spørgsmaalet efter den almindelige Regel, at det, der er uforeneligt med den nye Lov, er faldet bort. Men det, som jeg fremhævede, er, at, naar man ikke fandt sig tilfredsstillet ved noget af de stillede Ændringsforslag, naar man hverken fandt sig tilfredsstillet ved Udvalgets Ændringsforslag eller ved den Ændring, der er stillet under Nr. 11, saa havde de Medlemmer af Thinget, som ikke ønskede at opgive alle Kontrolbestemmelser for Indlændinge, intet Andet at gjøre end at stemme for dette Forslag under Nr. 14, og dets Vedtagelse har da, som jeg ogsaa tillod mig at ytre igaar, egentlig kun den Betydning, at det staar som en Jrentidsopgave at tilvejebringe en hensigtsmæssig Ordning af disse Ting. Man opnaar ganske vist ikke noget positivt Godt ved at vedtage Ændringsforslaget, men man opnaar at blive befriet for et Onde, som man under ingen Omstændigheder vil underkaste sig.

Strup: Efterat jeg begjærede Ordet, havde den høitærede Ordfører og den 4de Landsthingsmand for 1ste Kredss (Mellemann) udtalt sig og i Meget udtalt det, som jeg havde ønsket at gjøre gjældende. Blandt Andet havde jeg ogsaa ønsket at gjøre den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kredss (Abler) opmærksom paa, at jeg ikke kan se de store Ulemper og Besværligheder ved at skulle forsyne sig med en Arbeidsbog, hvorimod jeg finder, at Fordelene og Behagelighederne ere langt overveiende for Arbejderne selv, ikke at tale om den større Betryggelse for Samfundet. Den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kredss udtalte, da han før havde Ordet, at han i Meget havde sympatiseret med mig, i saa Meget, at han egentlig ikke ret kunde forstaa, at vi nu ved Sagens 3die Behandling ikke kunde mødes, ikke kunde komme til at stemme sammen for det samme Ændringsforslag. Naar man imidlertid vil sammenholde Ændringsforslaget under Nr. 11 og Ændringsforslaget under Nr. 12, vil det være iøjensaldende, at der imellem dem er en saa væsentlig Forskjellighed, at man meget godt kan stemme for det ene og være en absolut Modstander af det andet. Det vil ogsaa være let at paavise, hvis det ellers skulde have særlig Interesse, at Ændringsforslaget under Nr. 12 ligger mine Udtalelser ved 2den Behandling ganske anderledes nær end Ændringsforslaget under Nr. 11. Jeg er overbevist om, at de ærede Forslagsstilleres Hensigt har været den, gennem deres Ændringsforslag at søge den Lante virkeliggjort, som de have angivet, nemlig saa lidt som muligt at besvære den skikkelige Befolkning og dog træffe saa effektive Foranstaltninger som muligt imod den Del af Befolkningen, som truer med at blive besværlig. Jeg er overbevist om, at det har været deres Hensigt, men

jeg er ogsaa overbevist om, at de have studt Maalet forbi og at det hurtigt vil vise sig, at det ikke vil kunne naas ved deres Forslag. — Jeg ønsker at udtale for den høitærede Justitsminister min store Paaskjønnelse af, at han idag udtalte sig om Udvalgets Forslag og om de Ansøuelser, jeg har sluttet mig til, paa en langt venligere og blidere Maade end igaar. Jeg kan endog sige, at jeg for min Person maa finde mig forpligtet til at takke den høitærede Minister eller yde ham min særlige Anerkjendelse, fordi han troede at kunne forstaa en Udtalelse af mig igaar, som om jeg særlig havde havt til Hensigt at ville gjøre ham en Tjeneste ved at fri ham for et Ansvar. Desværre kan jeg ikke med god Samvittighed modtage nogen Tak herfor, thi, om jeg endogsaa i Virkeligheden har opnaaet at vise den høitærede Minister en Tjeneste, kan jeg dog egentlig ikke med frelst Samvittighed sige, at det var med dette for Die, at jeg stillede mit Ændringsforslag til 2den Behandling. Hvad det ærede Udvalg angaar, da tror jeg, at det for sit Vedkommende ikke vil kunde finde Noget at indvende mod, hvad jeg igaar udtalte, at jeg i Virkeligheden gennem mit Forslag eller rettere gennem den Diskussion, som det ved 2den Behandling fremtalte — og denne Diskussion var for mig Hovedsagen — friede Udvalget for til det Sidste at fastholde og anbefale et Forslag, som vilde være mindre effektivt. Denne Ytring af mig kan det høitærede Udvalg ganske vist ikke have Noget at indvende imod, idet jo Udvalget selv har godkjendt den ved meget væsentlig at forandre sit Forslag mellem 2den og 3die Behandling, og det uden at være underkastet nogen Evang i saa Henseende, idet som bekendt det Ændringsforslag, jeg havde tilladt mig at stille, blev forkastet. Udvalget har altsaa frivillig godkjendt den Betragtning, jeg fremsatte igaar. — Der var et Udtryk i Diskussionen igaar, som jeg selv kom til at bruge, men dog ikke brugte først; det var Betegnelsen „ensidig“, en Betegnelse, som man jo ganske vist altid er tilbøielig til at anvende paa Betragtninger, der ikke stemme med Ens egne. Dette Udtryk kom igjen idag, men her er jeg ganske vis paa, at den høitærede Justitsminister gjorde mig Uret. Den høitærede Justitsminister udtalte nemlig, at det dog røbede en vis Ensiddighed, naar man i den Grad ansaa et foreliggende Ændringsforslag for at være det ene rette, det ene saliggjørende — det var Ordet —, at man, naar det ikke blev vedtaget, vilde gaa mod hele Loven. Jeg veed meget vel, at jeg selv har foranlediget denne Udtalelse af den høitærede Minister; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at jeg ikke paa noget Punkt har hævdedet, at noget af de her foreliggende Forslag — ikke engang Udvalgets — er mig fuldt tilfredsstillende. Jeg tror næsten, at jeg igaar med Bestemthed sagde, at det var kun Undseelse for atter at staa ene som Forslagsstiller ved 3die Be-